

darmeristyrken nedsat, nogle med 10 og andre med 20 Mand. Nu spørger jeg Dem: Naar vi kunne faa en Ordning med de forfatningsmæssige Organers Samtykke derovre, en Ordning, som i alle Henseender baade for os og for Befolkningen derovre er et Fremskridt, er der saa nogen Rimelighed i, at dette skal springe paa, om man skal have 10 eller 20 Gendarmer færre derovre?

Det er de almindelige Bemærkninger, jeg har at gøre i Anledning af de stillede Ændringer, og jeg vil gerne lægge dette høje Ting paa Sinde, at De følge Flertallet og Udvalget i Ændringerne, thi derved komme De efter min Mening ikke udenfor Rammen af det, der er sluttet Overenskomsten om. Saa ville Lovene blive modtagne med Glæde ude paa Øerne og tilige som et Vidnesbyrd om, at man herovre nu virkelig har respekteret og ogsaa i Fremtiden agter at respektere det lokale Selvstyre derovre. Thi uden at bygge paa det lokale Selvstyre kommer man ikke nogen Vegne i Vestindien som overhovedet ikke nogetsteds i Verden. Man plejer at rose Englænderne for at være det eneste Folk, som forstaar at have Kolonier. Men naar man skal have Forklaring af, hvorfor de ere det eneste Folk, som forstaar det, er Forklaringen den, at Englænderne ere stort skaarne nok til at taale, at Kolonierne styre deres Sager efter deres eget Hoved, medens andre Folk, som f. Eks. Franskmand og Tyskere, ville have, at deres Kolonier skulle styres efter franske og tyske Hoveder. Jeg tror, det er heldigt, at vi ikke have alt for mange Kolonier. Jeg tror, det ligger for vor Nation at være saa teoretisk og doktrinær, at det, vi gaa og leve paa af Doktriner og Teorier, kunne vi ikke skyde fra os, naar vi skulle til at ordne vore Koloniers Forhold. I hvert Fald forekommer det mig, at der gøres unødige Vanskeligheder ved Ordningen af disse smaa Øers Forhold. Som jeg sagde før, tror jeg, at skulle vi bygge noget op derovre, skulle vi bygge det paa det lokale Selvstyre, ligesom man er nødt til at bygge derpaa rundt i Verden.

Jeg skal saa tillade mig at gennemgaa Ændringsforslagene, ikke dem alle, men de vigtigste af dem, som jeg har noget at bemærke til. Der er da først Forslaget om Ændring i Kolonialloven. Angaaende Valgrettens Udvidelse har jeg udtalt mig, og jeg kan altsaa slutte mig til Udvalget og Flertallet i saa Henseende. Med Hensyn til at sætte Indfødsret som Betingelse for Valgret, ønsker jeg at sige

et Par Ord. Jeg vil for det første gøre opmærksom paa, at vi herhjemme have meget strenge Betingelser for at erhverve Indfødsret. Vi kræve ifølge Praksis, at den vedkommende skal have haft 12—15 Aars Ophold her i Landet, være det danske Sprog mægtig og ved Attester godtgøre, at hans Børn ere opdragne i det danske Sprog. Nu kan det være vanskeligt nok for Folk, der leve her i Danmark, at opfylde disse Betingelser, men jeg beder Dem tænke Dem Folk, som ere tilflyttede Øerne i Vestindien; det vil være vanskeligt, hvis de tale Engelsk og komme til at bo paa en Ø, hvor man taler Engelsk, at godtgøre, at de efter nogle Aars Forløb kunne tale Dansk. Og endnu vanskeligere vil det være at godtgøre, at Børnene ere opdragne paa Dansk. Forholdet er faktisk dette, at det Forhold saa godt som aldrig har foreligget, at man fra Vestindien overhovedet har søgt Indfødsret. Men naar det er sagt, at det skal være saa ganske uhørt, at Folk have Valgret uden Indfødsret, saa har den ærede Ordfører jo allerede gjort opmærksom paa, at det ikke er saa. Jeg skal gøre opmærksom paa, at det er saa langt fra uhørt, at vi i den islandske Forfatning have det Forhold, at der ikke hører Indfødsret til for at faa Valgret, men kun at have Ophold. Der staar nemlig i Forfatningsloven for Islands særlige Anliggender: „Derhos skal vedkommende for at kunne udøve Valgret paa den Tid, Valget foregaar, have opnaaet 25 Aars-Alderen, have et uplettet Rygte og have haft fast Ophold i Valgkredsen et Aar.“ Der forlanges ingen Indfødsret. Men det forekommer mig, at naar man kan tildele Valgret paa Island, som dog ligger saa betydelig nærmere, og som vi staa ganske anderledes nær i enhver Henseende, uden at forlange Indfødsret, saa er det ganske urimeligt at forlange det derovre. Derovre stille vi jo endda strengere Fordringer, idet vi forlange 5 Aars Ophold paa Øen for at faa Valgret. Det er sikkert fastsat, fordi det er Hovedregel i de amerikanske Stater, at Folk for at faa Statsborgerret skulle have haft 5 Aars Ophold og saa afgive en Troskabserklæring; naar de gøre det, have de Valgret. Jeg antager, at Bestemmelsen om de 5 Aar i sin Tid er kommen ind i Koloniallovene, saavel i den fra 1852 som fra 1863 — for jeg gør opmærksom paa, at denne Ret have de haft i 53 Aar —, er i sin Tid kommen derind, fordi man derovre vilde stille Folkene nogenlunde paa samme Maade som de amerikanske Statsborgere.